

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 204/2021
06.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9916/19 од 23.09.2020. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9916/19 од 23.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9916/19 од 23.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1230/2018 од 24.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску годину 2015/2016 исплати износ од 12.500,92 евра са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати, почев од подношења тужбе па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да исплати трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 135.712,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 9916/19 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П 1230/18 од 24.09.2019. године, а жалбу тужиле одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права, против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужилце, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име коришћења пољопривредног земљишта у власништву тужилце од стране туженог. Одлука о одбијању тужбеног захтева тужилце заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права код утврђене чињенице да је тужени пријавио да обрађује пољопривредно земљиште у државној својини укупне површине 19 а 58 ари и 02 квм, парцеле које су биле планиране за давање у закуп путем јавног надметања, која, на територији Општине Алибинар за економску 2015./2016. годину није спроведена и да је тужени, на име закупнине за коришћење државног земљишта платио тужилци просечну цену закупа на територији Аутономне покрајине Војводина, на основу Закључка Владе Републике Србије број 320-2875/2016 од 11.03.2016. године. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, у сваком конкретном предмету па указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја. За примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање заштиту људских права и обезбеђењу стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужилце, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 27.09.2018. године, а вредност предмета спора је 1.462.500,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиле није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић